YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
22 päivänä maaliskuuta 1961 *

Yhdistetyissä asioissa 42/59 ja 49/59,

Société nouvelle des usines de Pontlieue - Aciéries du Temple (SNUPAT), osakeyhtiö, kotipaikka Billancourt (Seine), edustajanaan vt. toimitusjohtaja Eugène de Sèze, avustajana Cour d'appel de Paris'ssa toimiva asianajaja Jean de Richemont, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Georges Margue, 6 rue Alphonse-Munchen,

kantajana,

vastaan

Euroopan hiili- ja teräsyhteisön korkea viranomainen, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantajansa Italo Telchini, avustajana Conseil d'Etat'ssa toimiva asianajaja Jean Coutard, prosessiosite Luxemburgissa 2 place de Metz,

vastaajana,

jota tukevat

1) **Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken NV**, alankomaalainen osakeyhtiö, kotipaikka Velsen, edustajanaan toimitusjohtajansa professori J. F. ten Doesschate, avustajina Amsterdamin alioikeudessa ja hovioikeudessa toimiva asianajaja Christiaan Pieter Kalff ja asianajaja Josse Mertens de Wilmars, Antwerpen, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Ernest Arendt, 27 avenue Guillaume; ja

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

2) **La Breda Siderurgica SpA**, osakeyhtiö, kotipaikka Milano, edustajanaan vt. apulaistoimitusjohtajansa Guido Rebua, avustajana Italian Corte Supremassa ja Corte d'Appello di Milanossa toimiva asianajaja, Milanon yliopiston oikeustieteellisen tiedekunnan professori Cesare Grassetti,

väliintulijoina,

joissa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta:

- kumoamaan korkean viranomaisen markkinaosaston 7.8.1959 päivätty kirje, jossa kyseinen osasto on kieltäytynyt myöntämästä kantajalle vahingonkorvausta, jota kantaja on vaatinut sen vuoksi, että korkea viranomainen on sen mukaan tehnyt virkavirheen myöntäessään tietyille yrityksille "poikkeuksia" romuraudan tasausmaksusta (asia 42/59), ja

- kumoamaan implisiittinen kielteinen päätös, jonka kantaja väittää tehdyn siten, että korkea viranomainen ei ole vastannut kantajan esittämiin vaatimuksiin, joissa vaaditaan peruuttamaan kaikki "poikkeukset", jotka korkea viranomainen on myöntänyt tai sallinut romuraudan tasausmaksun osalta, ja vahvistamaan uusi maksun määrä ja antamaan se tiedoksi kantajalle yhdessä kaikkien sellaisten seikkojen kanssa, joiden ansiosta kantaja voi tavanomaisin keinoin valvoa näiden maksujen käyttöön ottamista (asia 49/59),

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti A. M. Donner, jaostojen puheenjohtajat Ch. L. Hammes ja N. Catalano, tuomarit O. Riese (esittelevä tuomari), L. Delvaux, J. Rueff ja R. Rossi,

julkisasiamies: M. Lagrange,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. J. Eversen,

on antanut seuraavan

tuomion

Asia 42/59

I - Kantajan pääasiallisten vaatimusten tutkittavaksi ottaminen

Vastaaja esittää, että kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska markkinaosaston 7.8.1959 lähettämä kirje ei ole korkean viranomaisen päätös ja, toissijaisesti, koska tässä yhteydessä ei voida nostaa kumoamiskannetta.

Molemmat oikeudenkäyntiväitteet ovat perusteltuja.

a) Kyseinen kirje ei ole muodoltaan eikä sisällöltään korkean viranomaisen päätös.

Kirjeen muodosta on todettava, että kirjeen on allekirjoittanut ainoastaan markkinaosaston johtaja omissa nimissään eikä korkean viranomaisen nimissä ja sen puolesta, minkä johdosta kirjettä ei voida luokitella korkean viranomaisen päätökseksi.

Kirjeen sisällöstä on huomautettava, että kirjeessä todetaan ainoastaan, että korkea viranomainen tutkii yhteisöjen tuomioistuimen 17.7.1959 antamia tuomioita ja tekee tarvittavat asiaa koskevat päätökset, ja että markkinaosasto ei näe perusteita virkavirheeseen perustuvalle korvausvaatimukselle.

Toteamuksessa ei vahvisteta mitään yleisiä sääntöjä, eikä se vaikuta lopullisesti mihinkään yksittäiseen intressiin.

b) Tämän kanteen tosiasiallisena tarkoituksena on, että korkean viranomaisen todettaisiin syyllistyneen virkavirheeseen.

Tällaista toteamusta ei voida tehdä EHTY:n perustamissopimuksen 33 artiklassa tarkoitetulla kanteella, joka koskee korkean viranomaisen päätösten kumoamista ja johon käsiteltävänä oleva kanne perustuu, vaan se voisi perustua ainoastaan perustamissopimuksen 40 artiklaan tai mahdollisesti sen 34 artiklaan.

Päinvastaista väitettä ei voi perustaa EHTY:n tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan kolmanteen virkkeeseen, sillä vaikka kyseisessä määräyksessä tarkoitetaan

tapauksia, joissa henkilö, joka katsoo joutuneensa vahingon kohteeksi yhteisön virkavirheen vuoksi, on aikaisemmin esittänyt vaatimuksen yhteisön toimivaltaiselle toimielimelle, määräyksen tarkoituksena on kuitenkin ainoastaan vahvistaa vanhentumisaika ilman, että siinä muutettaisiin kyseiseen asiaan tarkoitettua kannetyyppiä.

Näiden syiden vuoksi kannetta ei oteta tutkittavaksi.

II - Kantajan lisävaatimusten tutkittavaksi ottaminen

Kantaja vaatii lisäksi yhteisöjen tuomioistuinta "vahvistamaan sen, että kantaja varaa oikeuden nostaa yhteisöjen tuomioistuimessa uuden kanteen korkeaa viranomaista vastaan, jotta kantaja saisi korvausta vahingosta, joka sille on aiheutunut korkean viranomaisen virkavirheestä johtuvien edellä tarkoitettujen poikkeusten takia" sekä "sen, että kantajalla on tarkoitus vaatia tämän uuden kanteen yhdistämistä" käsiteltävänä olevaan riita-asiaan.

Kantaja ei ole osoittanut, että sillä olisi perusteltu intressi esittää tällaisia vaatimuksia, eikä myöskään yhteisöjen tuomioistuin katso, että tällainen intressi olisi olemassa.

Kantajan oikeus nostaa kanne ei voi missään tapauksessa riippua siitä, että yhteisöjen tuomioistuin olisi etukäteen vahvistanut aikovansa tunnustaa tällaisen oikeuden.

Tulevan asian yhdistäminen tässä tuomiossa ratkaistavaan asiaan ei ole mahdollista.

Puuttuvan oikeussuojaintressin vuoksi näitä kahta vaatimusta ei oteta tutkittaviksi.

Asia 49/59

Tutkittavaksi ottaminen

I Vastaajan esittämät väitteet

1. Maksusta vapauttamisen peruuttamista koskevan vaatimuksen osalta vastaaja

luottaa yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisuun siitä, onko korkea viranomainen laiminlyönyt velvoitteitaan siitä huolimatta, että markkinaosasto on 35 artiklan kolmannessa kohdassa määrätyssä kahden kuukauden määräajassa vastannut kantajalle, että sen esittämät kysymykset oli otettu tutkittaviksi.

Tällainen vastaus ei yhteisöjen tuomioistuimen mielestä kuitenkaan estä laiminlyöntikanteen tutkittavaksi ottamista sillä perusteella, että se ei ole perustamissopimuksessa tarkoitettu päätös.

Kyseisestä kirjeestä huolimatta on siis olemassa EHTY:n perustamissopimuksen 35 artiklassa tarkoitettu implisiittinen kielteinen päätös, joka mahdollistaa tältä osin, että laiminlyöntikanne voidaan ottaa tutkittavaksi.

2. Sen vaatimuksen osalta, jonka tarkoituksena on saada vahvistetuksi uusi maksun määrä ja saada annetuksi se tiedoksi kantajalle yhdessä kaikkien sellaisten seikkojen kanssa, joiden ansiosta kantaja voi tavanomaisin keinoin valvoa tämän määrän käyttöön ottamista, vastaaja esittää, ettei laiminlyöntiä eikä sen mahdollisuutta ole olemassa.

Osoittaakseen laiminlyönnin puuttuvan kantaja korostaa, että heti yhdistetyissä asioissa 32 ja 33/58 annetun tuomion jälkeen on käynnistetty menettely, jotta tuomion seuraukset saataisiin selville ja uusi maksun määrä vahvistettaisiin.

Nämä havainnot ovat merkityksettömiä.

Perustamissopimuksen 35 artiklassa tarkoitetulle laiminlyönnille on ominaista nimenomaisen päätöksen puuttuminen, eikä päätöksen valmistelemiseksi toteutettuja toimenpiteitä voida pitää tällaisena päätöksenä.

Todistaakseen, että laiminlyönnin mahdollisuutta ei ole olemassa, korkea viranomainen väittää, että sillä olisi pitänyt olla riittävä aika vahvistaa yhdistetyissä asioissa 32 ja 33/58 annetusta tuomiosta aiheutuva uusi maksun määrä.

Vastaajan mukaan se ei voinut olla "velvollinen muuttamaan tietyssä määräajassa ja yrityksen vaatimuksesta" asiaa koskevaa säännöstöä.

Tässä päätelmässä yhdistetään virheellisesti kanteen tutkittavaksi ottaminen ja kanteen perusteltavuus.

EHTY:n perustamissopimuksen 35 artiklan kolmannen kohdan mukaan laiminlyöntikanne voidaan nostaa, ellei korkea viranomainen ole tehnyt minkäänlaista

päätöstä kahden kuukauden kuluessa siitä, kun se oli velvollinen tekemään ratkaisun.

Edeltävän johdosta vastaajan esittämät oikeudenkäyntiväitteet on hylättävä.

II Väliintulijoiden esittämät väitteet

Väliintulijat esittävät muita kuin vastaajan esittämiä oikeudenkäyntiväitteitä.

Tässä tapauksessa tätä väliintulijoiden oikeutta ei voi kiistää, koska näillä väitteillä vastustetaan kantajan vaatimuksia.

1. Väliintulijat esittävät oikeudenkäyntiväitteen, joka koskee sitä, että implisiittinen kielteinen päätös, sikäli kuin se koskee maksusta vapauttamisen peruuttamista, on merkitykseltään ainoastaan vahvistava ja että tämän vuoksi kantaja ei voisi vaatia sen kumoamista, koska perustamissopimuksessa asetettu määräaika kanteen nostamiseksi aiempia vahvistavia päätöksiä vastaan oli jo päättynyt.

Väliintulijana oleva Breda Siderurgica lisää, että vapautukset eivät olisi päätös sen vuoksi, että korkea viranomainen on vapautukset myöntäessään ainoastaan soveltanut peruspäätöksiä N:o 22/54, N:o 14/55 ja N:o 2/57 niin, että kieltäytyminen näiden maksujen peruuttamisesta ei voi olla perustamissopimuksessa tarkoitettu päätös, sillä "jos ei ole olemassa päätöstä, joka voitaisiin implisiittisesti vahvistaa, ei myöskään voi olla vahvistavaa päätöstä".

Vastaaja painottaa väliintulija Breda Siderurgican täydentävää kirjelmää koskevissa huomautuksissaan, että riidanalainen toimi on pelkästään aiemman säännöstön tulkintaa ja että "vaikka tulkinta kiistämättömästi muodostaa kannanoton, se ei kuitenkaan ole 'päätös' eikä sitä vastaan voida nostaa kumoamiskannetta eikä laiminlyöntikannetta".

Yhteisöjen tuomioistuin ei voi hyväksyä näitä väitteitä.

Väliintulija Breda Siderurgican esittämissä väitteissä ja vastaajan täydentävissä perusteluissa ei oteta huomioon sitä, että yleisen päätöksen N:o 2/57 soveltaminen konkreettiseen tapaukseen on päätös riippumatta 18.12.1957 päivätyn kirjeen oikeudellisesta luonteesta.

Näin ollen se, että korkea viranomainen peruutti edustajansa aiemmin esittämät ja riidanalaisia vapautuksia koskevat poikkeukset, on päätös. Väliintulijoille on siis

myönnetty vapautuksia päätöksen muodossa.

Väitteestä, jonka mukaan kieltäytyminen Bredalle ja Hoogovensille myönnettyjen vapautusten peruuttamisesta on ainoastaan puhtaasti vahvistava toimi, on todettava, että toimi, jolla ainoastaan vahvistetaan aiempi toimenpide, ei mahdollista sitä, että asianosaiset voisivat ottaa uudelleen käsiteltäväksi kysymyksen vahvistetun toimen laillisuudesta.

Tämä yleinen sääntö ei kuitenkaan päde, mikäli olennaiset olosuhteet ja edellytykset, jotka ovat vaikuttaneet aiemmin toteutettuun toimeen, ovat muuttuneet.

Panemalla vireille perustamissopimuksen 35 artiklaan perustuvan kanteen kantaja on vaatinut korkeaa viranomaista toteuttamaan käytännössä yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa 32 ja 33/58 antaman tuomion seuraukset ja esittänyt, että kyseisen tuomion perusteiden tarkastelun nojalla paikallisesti yhtyneille yrityksille myönnetyt vapautukset eivät enää olleet perusteltuja, minkä johdosta ne oli peruutettava.

Kysymys siitä, voiko edellä mainittu tuomio tehdä tehottomaksi kanteen kohteena olevan implisiittisen kieltäytymisen, kuuluu kuitenkin pääasian tarkastelun piiriin. Tämän johdosta kanteen kohteena olevan päätöksen vahvistavaa luonnetta koskevaa väitettä ei voida hyväksyä oikeudenkäyntiväitteeksi.

Esitetyt oikeudenkäyntiväitteet on näin ollen hylättävä.

2. Väliintulija Hoogovens esittää oikeudenkäyntiväitteen, joka koskee sitä, että kantaja ei ole esittänyt väitettä harkintavallan väärinkäytöstä.

Tämä väite ei ole tosi, sillä kantaja on kannekirjelmässään vedonnut harkintavallan väärinkäyttöön ja esittänyt asiaankuuluvalla tavalla syyt, joista harkintavallan väärinkäyttö voidaan sen mielestä päätellä.

Oikeudenkäyntiväite on siis hylättävä riippumatta siitä, edellyttääkö kanteen tutkittavaksi ottaminen vetoamista harkintavallan väärinkäyttöön.

3. Väliintulijat esittävät myös kaksi muuta oikeudenkäyntiväitettä:

Ne esittävät ensinnäkin, että moitittu päätös on luonteeltaan yleinen, minkä johdosta sitä voidaan vastustaa ainoastaan vetoamalla harkintavallan väärinkäyttöön. Harkintavallan väärinkäyttö olisi kuitenkin oikeudellisesti mahdotonta tässä tapauksessa, jossa korkea viranomainen ei toiminut harkintavaltansa nojalla.

Toisena oikeudenkäyntiväitteenä ne esittävät, että vaikka päätös olisi yksittäinen, kantaja voisi vedota ainoastaan harkintavallan väärinkäyttöön, mikäli kanne perustuisi 35 artiklan toiseen kohtaan.

a) Kanteen kohteena olevan päätöksen luonnetta on tarkasteltava kantajan korkealle viranomaiselle aiemmin esittämän vaatimuksen sanamuodon perusteella.

Vaatimuksessaan kantaja vaati erityisesti lukuisten yksittäisten peruuttavien päätösten tekemistä.

Yhteisöjen tuomioistuimen mielestä juuri tässä on vaatimuksen olennainen osa sen vuoksi, että ajankohtana, jona vaatimus esitettiin, ei ollut tullut ilmi yhtään tapausta, joka vastaisi väliintulijoiden tapausta, minkä johdosta vaatimuksessa pyrittiin pääasiallisesti peruuttamaan Hoogovensille ja Breda Siderurgicalle myönnetyt vapautukset.

Tämän johdosta kieltäytyminen suostumasta kantajan vaatimuksiin on luonteeltaan yksittäinen päätös.

Vastaavat toteamukset pätevät myös vaaditun päätöksen muihin seikkoihin, eli tasausmaksun uuden määrän vahvistamiseen ja sen ilmoittamiseen kantajalle.

Asiayhteydestä ja olosuhteista ilmenee, että siitä huolimatta, että kantaja käytti ehkä epäselviä käsitteitä, kantaja pyrki olennaisesti siihen, että maksu, jonka *se* olisi velvollinen maksamaan, vahvistettaisiin suhteessa edellä tarkoitettujen vapautusten peruuttamiseen ja ilmoitettaisiin sille.

Myös tältä osin kanteen kohteena oleva päätös on luonteeltaan yksittäinen toimi.

Yksittäinen päätös koskee kantajaa ottaen huomioon, että näiden vapautusten takia se on velvollinen maksamaan suuremman maksuosuuden ja että tämä seikka vaikuttaa varmasti kantajan ja väliintulijoiden väliseen kilpailutilanteeseen.

b) Koska kanteen kohteena oleva päätös on yksittäinen, kantajalla on periaatteessa mahdollisuus vedota kaikkiin perustamissopimuksen 33 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrättyihin perusteisiin, ei pelkästään harkintavallan väärinkäyttöön.

Ei siis ole tarvetta tarkastella sitä, onko harkintavallan väärinkäyttö mahdollista sidotun toimivallan tapauksessa.

Väliintulija Hoogovensin esittämän mukaisesti on kuitenkin tutkittava, sovelletaanko

tätä sääntöä tässä tapauksessa sen vuoksi, että 35 artiklan toiseen kohtaan perustuva laiminlyöntikanne voi kyseisen määräyksen sanamuodon mukaisesti olla ainoastaan harkintavallan väärinkäyttöä koskeva kanne.

Tässä väitteessä ei huomioida sitä, että kanne perustuu tosiasiassa kyseisen artiklan ensimmäiseen kohtaan.

Kantaja on selvästi ilmaissut mielipiteensä, jonka mukaan korkea viranomainen on *velvollinen* tekemään ratkaisunsa kantajan sille aiemmin esittämän vaatimuksen mukaisesti.

Edeltävien toteamusten johdosta esitetyt oikeudenkäyntiväitteet eivät ole perusteltuja.

4. Vastaaja ja väliintulijat esittävät vielä yhden oikeudenkäyntiväitteen, joka koskee sitä, että kantajan vaatima taannehtiva peruuttaminen ylittäisi korkean viranomaisen toimivallan ottaen huomioon, että subjektiivisia oikeuksia perustavan hallinnollisen määräyksen peruuttaminen on mahdollista kohtuullisessa määräajassa, joka oli selkeästi ylitetty tässä tapauksessa. Lisäksi vaadittu peruuttaminen olisi ollut vastoin intressien tasapainon periaatetta.

Kuten jo edellä on todettu, kysymys siitä, oliko korkealla viranomaisella toimivalta tehdä vaadittu päätös, kuuluu pääasian tarkastelun piiriin ja sitä voidaan tarkastella ainoastaan pääasiaa koskevien kysymysten käsittelyn yhteydessä.

Kanne voidaan siis ottaa tutkittavaksi.

Pääasia

I LAIMINLYÖNTIKANNE, JOKA KOSKEE KORKEAN VIRANOMAISEN IMPLISIITTISTÄ KIELTÄYTYMISTÄ PERUUTTAMASTA RIIDANALAISIA VAPAUTUKSIA

Se onko riidanalaisten vapautusten peruuttamisesta kieltäytyminen laillista, riippuu ensinnäkin vapautusten laillisuudesta.

Jos vapautukset ovat laillisia, korkealla viranomaisella olisi oikeus kieltäytyä peruuttamasta niitä sen vuoksi, että subjektiivisia oikeuksia tai samankaltaisia etuja

perustaneen laillisen toimenpiteen peruuttaminen taannehtivasti on vastoin yleisiä oikeusperiaatteita.

Ensiksi on siis tutkittava, ovatko riidanalaiset vapautukset lainvastaisia.

A Riidanalaisten vapautusten laillisuus tai lainvastaisuus

1. Hoogovensin ja Breda Siderurgican käyttämä ja niiden tytäryritysten valmistama riidanalainen romurauta oli vapautettu tasausmaksusta vuosien 1956 ja 1957 välisenä aikana kyseisten työpajojen paikallisen yhtymisen vuoksi, vaikka tämä romurauta kuuluu mahdollisesti käsitteeseen konsernin romurauta.

Yhteisöjen tuomioistuin on yhdistetyissä asioissa 32 ja 33/58 (SNUPAT v. korkea viranomainen) 17.7.1959 antamassaan tuomiossa todennut, että konsernin romuraudan vapautus ei ollut oikeutettu.

Edellä tarkoitetun tuomion vuoksi vapautuksia oli siis tarkasteltava uudelta kannalta, mikä edellytti niiden oikeudellisen perustan uudelleentarkastelua ja näin ollen niiden laillisuutta koskevaa päätöstä.

Kyseinen tuomio johti siis siihen, että korkean viranomaisen oli tarkasteltava uudelleen aiempaa kantaansa sekä tutkittava, voitiinko riidanalaiset vapautukset pitää voimassa edellä mainitussa tuomiossa vahvistetut periaatteet huomioon ottaen, sillä korkea viranomainen olisi vastedes velvollinen noudattamaan näitä periaatteita, jotta ei ilmenisi syrjintää, joka vääristäisi tavanomaista kilpailua sellaisena kuin siitä määrätään perustamissopimuksen olennaisissa säännöissä.

Silloin kun 18.12.1957 ja 17.4.1958 päivätyt kirjeet laadittiin ja julkaistiin *Virallisessa lehdessä*, korkean viranomaisen oli vielä kokonaisuudessaan ratkaistava kysymys peruspäätöksen N:o 2/57 sisältämien periaatteiden selvittämisestä, sillä peruspäätöksessä ei määritellä termien "omat varat" ja "ostettu romurauta" merkitystä.

Näin ei ollut enää silloin, kun kantaja oli edellä mainitun tuomion julistamisen jälkeen saattanut asian korkean viranomaisen käsiteltäväksi.

Tällöin yhteisöjen tuomioistuin oli jo käsitellyt päätöksen N:o 2/57 tulkintaa ja useilta osin myös antanut ratkaisun sen tulkinnasta.

Kyseisessä tuomiossa on esitetty perusteet, joiden vuoksi omien varojen vapautta-

mista on pidettävä laillisena kun taas "konsernin romuraudan" vapauttaminen on lainvastaista.

Se, että korkea viranomainen on kieltäytynyt vapautusten peruuttamisesta, mikä eroaa suuresti siitä, että se olisi ainoastaan vahvistanut aiemman näkökantansa, sisältää siis implisiittisen päätöksen siitä, että yhteisöjen tuomioistuimen antama tuomio ei edellyttänyt toisenlaista asennetta ja että näkökohdat, joiden takia konsernin romuraudan vapauttaminen ei ollut mahdollista yhteisöjen tuomioistuimen mielestä, eivät koskeneet paikallisen yhtymisen tapausta.

Tämän johdosta se, että korkea viranomainen ei ollut vastannut riidanalaisten vapautusten peruuttamista koskevaan vaatimukseen, mikä eroaa suuresti siitä, että se olisi ainoastaan vahvistanut aiemman näkökantansa, käsittää uuden päätöksen, jonka mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa 32 ja 33/58 antama tuomio ei velvoittanut korkeaa viranomaista tarkistamaan tätä kantaa.

Riidanalaisten vapautusten peruuttamista koskeva kieltäytyminen on siten korkean viranomaisen uusi päätös, jonka kumoamiseksi kantaja voi nostaa kanteen, kuten se on määräajassa tehnytkin.

2. Seuraavaksi riidanalaisten vapautusten laillisuuskysymystä on tarkasteltava yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa 32 ja 33/58 aiemmin antamansa tuomion yhteydessä vahvistamien periaatteiden perusteella.

Myöntäessään vapautukset työpajojen paikallisen yhtymisen vuoksi korkea viranomainen on perustellut päätöstään pääasiallisesti maantieteellisellä yhteydellä, siis satunnaisesti, mitä yhteisöjen tuomioistuin ei ole pitänyt hyväksyttävänä aiemmassa tuomiossaan.

Lisäksi yhteisöjen tuomioistuin on kyseisessä tuomiossa todennut periaatteellisesti, että koska konsernin romuraudan vapautus saa aikaan perustamissopimuksen 4 artiklassa kiellettyä syrjintää, tämä vapauttaminen on perustamissopimuksen vastaista.

Breedbandin työpajoista tuleva ja Hoogovensin käyttämä romurauta sekä Breda Siderurgican käyttämä ja sen tytäryhtiöiltä tuleva romurauta ovat konsernin romurautaa.

Hoogovens ja Breda Siderurgica eivät kumpikaan muodosta yhtä ainoaa yritystä niiden yritysten kanssa, joista kyseinen romurauta tulee.

Perustamissopimuksessa tarkoitettu käsite "yritys" vastaa luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön käsitteitä, sillä perustamissopimuksessa käytetään tätä käsitettä tarkoittamaan niitä, joilla on yhteisön oikeudesta aiheutuvia oikeuksia ja velvoitteita. Jotta voitaisiin myöntää, että useat erilliset yritykset voivat muodostaa perustamissopimuksen 80 artiklassa tarkoitetun yhtenäisen yrityksen, perustamissopimukseen olisi sisällyttävä nimenomaisesti tätä asiaa koskeva määräys.

Koska tällaista määräystä ei ole, ei voida olettaa, että kaksi erillistä yritystä voisi muodostaa perustamissopimuksessa tarkoitetun yhtenäisen yrityksen, varsinkaan kun nämä yritykset ovat niiden kansallisen oikeuden näkökulmasta erillisiä oikeushenkilöitä. Toisaalta, jos vastakkainen väite hyväksyttäisiin, perustamissopimuksen 80 artiklassa tarkoitettujen yritysten tunnistaminen olisi usein mahdotonta.

Lisäksi Bredan teollisuuskonsernista voidaan todeta, että sen yrityksistä ainoastaan Breda Siderurgica tuottaa terästä, kun taas sen muut yritykset ainoastaan käsittelevät terästä.

Näin ollen Breda Siderurgica ja muut sen kanssa samaan konserniin kuuluvat yritykset eivät voi muodostaa perustamissopimuksen 80 artiklassa tarkoitettua yhtenäistä yritystä, jolla tarkoitetaan ainoastaan yritystä, "joka harjoittaa hiilen tai teräksen tuotantoa".

Paikallinen yhdentyminen, jopa äärimmäisessä muodossaan, ja konsernin muodostavien yritysten tuotantojen keskinäinen taloudellinen riippuvuus eivät voi poistaa sitä tosiasiaa, että työpajat, joissa romurauta saadaan kierrätettäväksi, kuuluvat oikeushenkilöille, jotka ovat väliintulijoihin nähden erillisiä.

Jos ne, joita asia koskee, nimenomaisesti haluavat ryhmittyä tietyn yritysoikeudellisen muodon mukaisesti, jota ne pitävät hyödyllisenä, niillä ei ole perusteita vaatia, että tätä yritysoikeudellista muotoa ei oteta huomioon silloin, kun sen soveltaminen voi olla asianosaisille epäedullista.

Lisäksi olisi epäoikeudenmukaista soveltaa kahden erillisen yrityksen välillä kiertävään romurautaan erilaisia sääntöjä näiden kahden yrityksen läheisen tai kaukaisemman sijainnin mukaan.

Tällainen järjestelmä johtaisi siihen, että välttämättömien kuljetuskustannusten maksamisesta aiheutuvaa lisätaakkaa kasvatettaisiin ja että tuotantokustannusten eroja kasvatettaisiin keinotekoisesti, mikä on sekä perustamissopimuksen että tasausjärjestelmän perusperiaatteiden vastaista.

Hoogovens väittää, että se, että se käyttää Breedbandin työpajoista tulevia jätetuotteita, parantaa yhden ja saman yrityksen tuottoa ja että nämä kaksi yritystä eivät muodosta konsernia, joka voisi keinotekoisesti muuttaa kilpailua, mutta väite kaatuu siihen, että tosiasiassa kysymyksessä ei ole yksi ainoa yritys, vaan kaksi oikeudellisesti erillistä yritystä ja oikeushenkilöä.

Hoogovensin ja Breedbandin väliset suhteet vahvistavasta sopimuksesta aiheutuva voittojen ja tappioiden yhdistäminen ilmentää ainoastaan näiden kahden yrityksen välillä olemassa olevaa yhteistyötä.

Riippumatta siitä, merkitseekö tämä yhteistyö kartellia tai yhteenliittymää, nämä kaksi yritystä muodostavat sen mukaisesti konsernin.

Tämän johdosta Hoogovensille Hoogovens-Breedband-konsernin olemassaolon vuoksi myönnetty vapautus voi vääristää kilpailua eli tässä tapauksessa vääristää kilpailua, jota käydään Hoogovensin ja muiden, rautaromun tuottajien kanssa ryhmittymättömien yritysten välillä.

Näiden syiden vuoksi yhdistetyissä asioissa 32 ja 33/58 annetussa tuomiossa vahvistettuja sääntöjä, joiden mukaisesti konsernin romurautaan on sovellettava tasausjärjestelyjä, sovelletaan myös väliintulijoihin.

3. Hoogovens esittää, että riidanalaiset vapautukset olisi pidettävä voimassa, jotta vältettäisiin, että yritykset joutuisivat maksamaan kahteen kertaan samasta romuraudasta, mitä yhteisöjen tuomioistuinkaan ei ole pitänyt hyväksyttävänä edellä mainitussa tuomiossaan.

Yhteisöjen tuomioistuin ei voi hyväksyä tätä perustelua.

Yhteisöjen tuomioistuin on yhdistetyissä asioissa 32 ja 33/58 antamassaan tuomiossa tuominnut kaksinkertaisen maksun ainoastaan siltä osin kuin se kohdistuu yhteen ja samaan yritykseen, ei siis silloin, kun maksu jakautuu useiden oikeudellisesti erillisten yritysten välillä.

Näin ollen raaka-aineen tekninen samanlaisuus ei muodosta ratkaisevaa kriteeriä, vaan kriteerinä on ostajan ja kierrättäjän samuus.

Erittäin usein valmiiden tuotteiden valmistuksen yhteydessä saatavan romuraudan ja tähän valmistukseen tarkoitetun teräksen tuotannossa käytettävän romuraudan välillä onkin olemassa tekninen yhteys.

Jotta tasausjärjestelyjen rahoitusmekanismia ei tehtäisi tehottomaksi ja jotta otettaisiin huomioon raakaromuraudan ja käsitellyn romuraudan jatkuva kulku eri tuotantovaiheiden läpi, on välttämätöntä, että "samasta romuraudan määrästä" maksetaan kahteen tai jopa useampaan kertaan.

Tämän johdosta vahvistetaan, että päätökset, joilla Hoogovensille ja Breda Siderurgicalle on myönnetty vapautukset, ovat lainvastaisia sen vuoksi, että paikalliseen yhtymiseen perustuva vapautus on ristiriidassa yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa 32 ja 33/58 antamassaan tuomiossa antaman perustamissopimuksen tulkinnan kanssa.

4. On tutkittava vielä, onko riidanalaisten vapautusten lainvastaisuutta koskeva toteamus ristiriidassa peruspäätöksen N:o 2/57 kanssa.

Yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että näin ei ole.

a) Päätöksen N:o 2/57 2 artiklasta ilmenee, että päätöksen 4 artiklassa käytetyllä käsitteellä "*omat* varat" viitataan "perustamissopimuksen 80 artiklassa tarkoitettuihin yrityksiin", ja siinä oletetaan, että kysymyksessä on romurautaa käyttävä yritys, siis tässä tapauksessa Hoogovens ja Breda Siderurgica.

Ensinnäkin on todettava, että päätöksessä N:o 2/57 "omat varat" tarkoittavat romurautaa, joka on perustamissopimuksen tulkinnan mukaisesti ollut jonkin yrityksen omaisuutta alusta alkaen.

Tämä tulkinta, joka ei suinkaan ole ristiriidassa päätöksen tekijän aikomusten kanssa, on hyväksytty myös kyseisen päätöksen tekijän 18.12.1957 päivätyssä kirjeessä (EYVL 1.2.1958, s. 45–58), sillä kirjeessä täsmennetään, että käsitettä "omat varat" on tulkittava "käsitteen semanttisen arvon mukaisesti".

Perustamissopimuksen 80 artiklassa tarkoitettu käsite "yritys" vastaa edellä A 2. kohdassa esitetyn mukaisesti luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä.

Jos korkean viranomaisen päätöksessä siis viitataan selkeästi ja yksinkertaisesti "perustamissopimuksen 80 artiklassa tarkoitettuihin yrityksiin", on oletettava, että päätöksessä tarkoitetaan luonnollisia henkilöjä tai oikeushenkilöjä, joiden nimissä kyseisessä artiklassa tarkoitettua toimintaa harjoitetaan.

Tässä tapauksessa voidaan myös vahvistaa, että tällainen tulkinta vastaa päätöksen

N:o 2/57 tekijän tarkoitusta, sillä 18.12.1957 päivätyssä kirjeessään korkea viranomainen on täsmentänyt, että "yritys ... määrittyy joka tapauksessa nimensä mukaan".

Lisäksi viittaus yrityksen "omaan" romurautaan edellyttää "omistajuutta", joka on luonteeltaan puhtaasti oikeudellinen käsite.

Edeltävistä toteamuksista seuraa, että päätöksen N:o 2/57 mukaisesti omina varoina, ja siis tasausmaksusta vapautettuna, voidaan pitää ainoastaan romurautaa, jonka puhtaasti oikeudellisessa merkityksessä tarkoitettu omistaja ei ole vaihtunut romuraudan tuotannon ja käytön välisenä aikana.

Näin ei ole riidanalaisen romuraudan tapauksessa.

b) Väliintulija Hoogovens on pyrkinyt osoittamaan, että se ei ole missään vaiheessa lakannut olemasta Breedbandilta vastaanottamansa romuraudan omistaja.

Hoogovens esittää erityisesti, että

- Breedbandin ja Hoogovensin välillä tehdyn sopimuksen mukaisesti kyseiset kaksi yhtiötä muodostavat Alankomaiden siviililain 1655 pykälän ja sitä seuraavien pykälien mukaisesti "*maatschap*in"; ja

- Alankomaiden siviililainsäädännön nojalla "*maatschap*in" osakkaat ovat tässä yhtiömuodossa tuotettujen tavaroiden yhteisomistajia.

Nämä väitteet perustuvat pääasiallisesti Hoogovensin ja Breedbandin väliseen sopimukseen, jonka liittämistä oikeudenkäyntiasiakirjoihin väliintulija Hoogovens ei kuitenkaan pidä tarpeellisena.

Hoogovens on korostanut tämän sopimuksen "äärimmäisen luottamuksellista" luonnetta, eikä se ole halunnut paljastaa sen sisältöä kantajalle eikä väliintulijana olevalle Breda Siderurgicalle, jotka ovat sen kilpailijoita.

Hoogovens on kuitenkin esittänyt olevansa valmis esittämään sopimuksen jollekin salassapitovelvolliselle henkilölle tarvittaessa esittelevän tuomarin tai korkean viranomaisen läsnäollessa, jotta yhteisöjen tuomioistuin voisi tehdä tarpeellisina pitämänsä tarkistukset.

Yhtä perustavanlaatuisista oikeusperiaatteista rikottaisiin, jos tuomioistuimen ratkaisu perustuisi seikkoihin ja asiakirjoihin, joita asianosaiset, tai joku asiaosaisis-

ta, eivät ole voineet saada tietoonsa ja joihin he eivät siis ole voineet ottaa kantaa.

Kun yhteisöjen tuomioistuin vieraili IJmuidenissa, väliintulijan edustaja esitti, asiaa kysyttäessä, että kyseisessä sopimuksessa ei nimenomaisesti viitata omistussuhteisiin, mutta että väliintulijan mielestä useissa sopimuslausekkeissa on todisteita yhteisomistajuudesta.

Näiden lausekkeiden tulkinta ja arviointi edellyttäisi sopimuksen tarkastelua kokonaisuudessaan.

Koska väliintulija on itse vedonnut tähän sopimukseen todisteena väitteelleen, jonka mukaan Breedbandilta tuleva romurauta voidaan samastaa Hoogovensin omiin varoihin, väliintulijan tehtävänä on todistaa väitteensä.

Ei ole hyväksyttävää, että yhteisöjen tuomioistuimen tehtäväksi jätetään sellaisten tekijöiden selvittäminen, joiden tarkoituksena on todistaa väliintulijan esittämän väitteen aiheellisuus silloin, kun väliintulija ei itse anna julki näitä tekijöitä.

Näiden syiden vuoksi yhteisöjen tuomioistuin, joka on ottanut huomioon Hoogovensin esittämät varaumat ja epäilyt, ei ole määrännyt tätä sopimusta esitettäväksi.

Koska väliintulija ei ole esittänyt todistetta väitteelleen, väitteen arvoa ei ole tarpeen tarkastella.

Tämän johdosta ei ole vahvistettu, että Hoogovensin Breedbandilta vastaanottama romurauta on "omia varoja" kyseisen käsitteen semanttisen arvon mukaan tulkittuna.

c) Tämä toteamus pätee myös väliintulijana olevaan Breda Siderurgicaan, joka ei ole edes esittänyt väitettä kyseessä olevan romuraudan omistajan vaihtumisesta.

5. Tämän johdosta väliintulijoille myönnetyt vapautukset ovat todellisia poikkeuksia.

Päätöksessä N:o 2/57 ei määrätä yleisistä eikä erityisistä poikkeuksista käsitteeseen omat varat.

Kulujen tasausjärjestelyn sisältävien rahoitusmekanismien vuoksi ei oletuksena voi olla poikkeusten myöntäminen etenkään siksi, että yhdelle maksajalle myönnetyt poikkeukset kasvattavat välttämättä muille lankeavia kuluja.

Riidanalaisten poikkeusten myöntäminen johtuu siis päätöksen N:o 2/57 virheellisestä tulkinnasta.

6. On kuitenkin tutkittava edelleen, voivatko nämä toteamukset menettää pitävyytensä sen vuoksi, että kyseinen romurauta ei olisikaan päätöksen N:o 2/57 johdonmukaisesta tulkinnasta ilmenevää "ostettua romurautaa".

a) Väliintulija Breda Siderurgica on paikan päällä toteutetun tutkimuksen aikana ilmoittanut, että sen tytäryhtiöiltään vastaanottamat toimitukset toteutetaan vahvistamalla hinta, josta keskustellaan useinkin "hyvin vakavasti".

Näin ollen ei voi olla epäilystä siitä, etteivätkö nämä toimitukset olisi ostoja sen vuoksi, että tavara vaihtaa omistajaa maksua vastaan.

b) Väliintulija Hoogovens on väittänyt paikan päällä tehdyn tarkastuksen aikana, että "Breedbandilta tulevien romurautatoimitusten osalta Breedband saa Hoogovensilta hyvitysilmoituksen, joka vahvistetaan romuraudan sisämarkkinahinnan perusteella". Hoogovens on kuitenkin lisännyt, että "tämä hinta on epäoleellinen, sillä se vahvistetaan ainoastaan sitä varten, että tuotantokustannukset voitaisiin laskea tarkasti valmistuksen eri vaiheissa" ja että tämä "hinta" tulee joka tapauksessa näiden kahden yrityksen kannettavaksi sellaisen sopimuksen nojalla, jonka mukaan yritykset ovat velvollisia jakamaan voittonsa ja tappionsa.

Kantaja ei ole kiistänyt esitettyjä väitteitä.

Yhteisöjen tuomioistuimen mielestä päätöksen N:o 2/57 rakenteesta ja tavoitteista ilmenee kuitenkin, että kyseiset toimitukset kuuluvat käsitteeseen "ostettu romurauta".

Kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo yhdistetyissä asioissa 32 ja 33/58 antamassaan tuomiossa todennut, tasausjärjestelmän perustavista tavoitteista ja periaatteista ilmenee, että omien varojen vapauttaminen muodostaa poikkeuksen sääntöön, jonka mukaan kaikki romuraudan kuluttajat ovat tässä ominaisuudessa velvollisia maksamaan tasausmaksua.

Näin ollen kysymyksessä ei ole "omien varojen" vaan "ostetun romuraudan" käsite, jota on epäselvissä tapauksissa tulkittava laajasti.

"Ostettuna romurautana" on siis pidettävä kaikkea romurautaa, jonka omistaja on vaihtunut hinnan vahvistamista vastaan riippumatta siitä, toteutetaanko tämä omaisuuden siirto varsinaisen myyntisopimuksen tai myyntisopimukseen verratta-

vissa olevan sopimuksen nojalla ja riippumatta siitä, jakavatko ostaja ja myyjä voittonsa ja tappionsa keskenään.

Näin on riidanalaisen romuraudan tapauksessa.

Edellä esitettyjen toteamusten mukaisesti väliintulijoille myönnetyt vapautukset ovat sekä perustamissopimuksen että päätöksen N:o 2/57 vastaisia.

B Voidaanko kyseiset lainvastaiset vapautukset peruuttaa?

Väliintulijat ovat väittäneet, että vapautusten peruuttamisesta kieltäytyminen oli oikeutettua sen vuoksi, että vapautusten mahdollinen peruuttaminen ei olisi kenenkään edun mukaista.

Väliintulijat korostavat, että koska tasausjärjestelmä ei enää toimi ja sitä ollaan purkamassa, kanteen kohteena olevan päätöksen kumoamisella *ex nunc* ei olisi enää merkitystä käytännössä ja että väliintulijoiden maksamien maksujen tarkistaminen ja peruuttaminen taannehtivasti olisi vastoin periaatetta, jonka mukaan saavutettujen etujen peruuttamista ei voida hyväksyä.

Tässä väitteessä jätetään huomioimatta se, että oikeusvarmuuden turvaamisen periaatetta, niin tärkeä kuin se onkin, ei voi soveltaa absoluuttisesti, vaan sen soveltaminen on yhdistettävä laillisuusperiaatteen soveltamiseen. Kysymys siitä, kumpi näistä periaatteista on asetettava kussakin tapauksessa etusijalle, riippuu vertailusta, jossa vastakkain ovat yleinen etu ja asiaan liittyvät yksityiset edut, siis:

- toisaalta edun saaneiden yritysten edut, etenkin se, että ne olivat hyvässä uskossa voineet olettaa, etteivät ne joutuisi maksamaan maksua kyseisestä romuraudasta, ja harjoittaa toimintaansa tämän tilanteen jatkuvuuteen luottaen, ja

- toisaalta yhteisön etu, jonka mukaisesti kaikkien romurautaa kuluttavien yritysten solidaarisuuteen perustuva tasausjärjestelmä on saatava toimimaan asianmukaisella tavalla ja joka edellyttää välttämään sitä, että muut maksajat joutuisivat lopullisesti ottamaan kannettavakseen niiden kilpailijoille lainvastaisesti myönnetystä vapautuksesta aiheutuvan summan.

On myös otettava huomioon, että tilitys on yhä väliaikainen ja että maksamattomat maksut voidaan jakaa pidemmälle aikavälille.

Edelleen, kaikkien jäsenvaltioiden oikeusjärjestysten mukaan taannehtiva peruuttaminen on yleensä hyväksyttävää tapauksissa, joissa kyseinen hallinnollinen toimi on toteutettu asianosaisten antamien virheellisten tai epätäydellisten tietojen perusteella.

Yhteisöjen tuomioistuin ei voi sulkea pois sitä, että tätä periaatetta sovelletaan tähän tapaukseen.

Väliintulija Hoogovensin edustajan yhteisöjen tuomioistuimelle IJmuideniin tehdyn tarkastuksen aikana esittämästä toteamuksesta sekä yhtiön Breedband NV vuoden 1959 vuosikertomuksesta ilmenee, että myös Breedband on toimittanut Hoogovensille teräslevyjen valssauksesta syntyvää romurautaa, joka ei ollut peräisin Hoogovensilta.

Yhtiön Breda Siderurgica yhteisöjen tuomioistuimelle Sesto San Giovanniin tehdyn tarkastuksen aikana esittämistä toteamuksista ilmenee toisaalta, että Breda Siderurgican tytäryhtiöillä on vapaus valita teräksen hankkijansa, joten tytäryhtiöiden Breda Siderurgicalle toimittama romurauta ei ole peräisin pelkästään Breda Siderurgican toimittamasta teräksestä.

Tämän seikan ja asiaan liittyvien etujen tärkeyden arviointi sekä tämän seurauksena myös päätös siitä, onko säännönvastaiset vapautukset peruutettava taannehtivasti, kuuluu ensisijaisesti korkealle viranomaiselle.

Yhteisöjen tuomioistuin ei voi asettua korkean viranomaisen tilalle, joten sen on palautettava asia korkean viranomaisen käsiteltäväksi, jotta tämä voi tehdä tämän arvion perustamissopimuksen 34 artiklan mukaisesti.

Edellä esitetyistä toteamuksista ilmenee, että kanteen kohteena oleva päätös on lainvastainen sen vuoksi, että se perustuu oikeudellisesti väärään käsitykseen siitä, että riidanalaiset vapautukset olivat laillisia ja että korkealla viranomaisella ei ollut toimivaltaa peruuttaa näitä vapautuksia.

Tämän johdosta kyseinen päätös on kumottava ja asia on palautettava korkean viranomaisen käsiteltäväksi.

II LAIMINLYÖNTIKANNE, JOKA KOSKEE KORKEAN VIRANOMAISEN IMPLISIITTISTÄ KIELTÄYTYMISTÄ VAHVISTAMASTA UUTTA MAKSUN MÄÄRÄÄ JA ILMOITTAMASTA SITÄ JA KAIKKIA TARPEELLISIA SELVITYKSIÄ KANTAJALLE

Riidanalaisten vapautusten peruuttamisesta seuraisi, että pääasian vastaaja olisi velvollinen vahvistamaan tasausmaksun uuden perustason, korvaamaan kantajan maksuvelvolliseksi tekevät päätökset uusilla, oikeelliseen laskelmaan perustuvilla ja aiheellisesti perustelluilla päätöksillä ja antamaan nämä päätökset tiedoksi kantajalle.

Korkealla viranomaisella on kuitenkin tarvittaessa oltava kohtuullinen määräaika näiden toimenpiteiden tekemistä varten, joten ei voida hyväksyä, että vastaaja olisi ollut velvollinen tekemään vaaditut päätökset viimeistään sinä päivänä, jolloin sen on katsottu tehneen kanteen kohteena olevan implisiittisen päätöksen.

Peruuttamisesta kieltäytymisen kumoaminen ulottuu kuitenkin välttämättä maksun tarkistuksesta kieltäytymiseen.

Näin ollen myös tämä kanteen kohteena olevan päätöksen osa on kumottava.

Näissä olosuhteissa ei siis ole tarpeen tutkia, onko kanteen kohteena olevassa päätöksessä kysymys myös muista kantajan väittämistä perusteista eli toimivallan väärinkäytöstä, toimivallan puuttumisesta ja olennaisen menettelymääräyksen rikkomisesta.

Oikeudenkäyntikulut

Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan mukaisesti asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tässä tapauksessa kantaja on hävinnyt asian 42/59 ja vastaaja ja väliintulijat hävinneet asian 49/59.

Tämän johdosta kantajan on korvattava asian 42/59 oikeudenkäyntikulut, väliintulijoiden kulut mukaan lukien.

Asiassa 49/59 vastaajan ja väliintulijoiden on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja vastaaja velvoitetaan korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut lukuun ottamatta väliintuloista aiheutuneita kuluja ja väliintulijat velvoitetaan korvaamaan

kantajalle väliintuloistaan aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla,

ottaen huomioon oikeudenkäyntiasiakirjat,

kuultuaan esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten suulliset lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen,

ottaen huomioon EHTY:n perustamissopimuksen 4, 33, 34, 35, 40, 53 ja 80 artiklan,

ottaen huomioon EHTY:n tuomioistuimen perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan,

ottaen huomioon korkean viranomaisen päätöksen N:o 2/57,

ottaen huomioon Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on hylännyt muut laajemmat tai vastakkaiset vaatimukset ja antanut seuraavan tuomiolauselman:

Asiassa 42/59:

1) **Kanne jätetään tutkimatta.**

2) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, väliintulosta aiheutuneet kulut mukaan lukien.**

Asiassa 49/59:

1) **Implisiittinen päätös, jolla korkea viranomainen on kieltäytynyt peruuttamasta taannehtivasti väliintulijoille myönnettyjä vapautuksia, vahvistamasta kyseisen peruuttamisen huomioon ottaen maksua, jonka kantaja olisi velvollinen suorittamaan, sekä ilmoittamasta kantajalle kaikkia seikkoja, joiden avulla kantaja olisi voinut tavanomaisella tavalla valvoa tämän maksun käyttöön ottamista, kumotaan.**

2) **Asia palautetaan korkean viranomaisen käsiteltäväksi.**

3) a) **Vastaaja ja väliintulijat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

b) **Vastaaja velvoitetaan korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut lukuun ottamatta väliintuloista aiheutuneita kuluja.**

c) **Väliintulijat velvoitetaan korvaamaan kantajalle väliintuloistaan aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

Donner Hammes Catalano

Riese Delvaux Rueff Rossi

Julistettiin Luxemburgissa 22 päivänä maaliskuuta 1961.

kirjaajan puolesta
H. J. Eversen
apulaiskirjaaja

A. M. Donner
presidentti